ДРАКОНИ ТІРЕНА: КНИГА ТРЕТЯ

КОРОНА ЗРАДИ І КРОВІ

НІНА ФРОСТ

НІНА ФРОСТ

Корона зради і крові

Crown of Betrayal and Blood

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Crown of Betrayal and Blood, Nina Frost.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

— Цього п’ятого й останнього дня вшанування життя та смерті Джаспера Барда, короля Тірену й захисника нашого королівства, ми закликаємо вас усіх помолитися богам востаннє й благати їх привітати нашого великого володаря, коли він приєднається до них у наступному світі.

Голос жерця лунає над натовпом, голови схиляються, і запановує шанобливе мовчання. У глибині зали, коли решта присутніх оплакують померлого, моя шия лишається випрямленою.

Король Джаспер Барда з Тірену був аж ніяк не моєю улюбленою людиною.

Попри те, що тронна зала така довга й широка, що в ній без труднощів помістилося б кілька дорослих драконів, тіренські громадяни стоять плече до плеча, щільно втиснувшись, щоб віддати шану традиційним дням жалоби за покійним монархом.

Хоч мене й виростили в Аклеріс після того, як у дитинстві викрали, за кров’ю я тіренка. Якщо я справді маю намір зробити цю землю своїм домом, мушу поважати їхні звичаї.

Це одна з причин, чому я стовбичу в цьому приміщенні, набитому надто великою кількістю людей і змішаними запахами їхніх тіл. П’ятий день поспіль. Я навіть вдягла придворну сукню з білого льону, традиційного кольору жалоби.

Проте, зважаючи на все, через що мене провів Джаспер, у мене щодо цього видовища доволі складні почуття.

Ще до своєї смерті король наказав молодшому братові вдавати інструктора й тренера алікорнів в Академії Флайтгейвен в Аклеріс, здобути мою довіру й викрасти мене. Коли я опинилася в Тірені, він кинув мене до загону з двома грізними драконами, влаштувавши несподіваний тест, щоб підтвердити мою спадщину драконоклікачки. Якби я не змогла налагодити зв'язок, нас обох, мене й мою сестру Лізу, яку Джаспер теж викрав із Флайтгейвена, було б спалено. Не найприємніший спосіб піти зі світу.

О, але це ще не все. Далі, сподіваючись отримати виводок королівських спадкоємців-драконоклікачів, Джаспер змусив мене вийти за нього заміж. Коли він запідозрив, що між його братом і мною щось є, король жбурнув мене в холодну брудну темницю, а Стерлінґа відрядив із завданням завадити будь-яким спробам порятунку. І на додачу до всього хтось отруїв мою їжу під час затишної вечері на двох із королем у моїй смердючій камері.

Тож хоч моє серце розривається заради Стерлінґа та його матері, я не можу сказати, що смерть його брата мене так уже нищить. Водночас я охоче визнаю, що маю перед цим чоловіком борг вдячності, якого не передати словами. Здійснивши, можливо, найбільш самовіддану дію в своєму житті, Джаспер кинув своє тіло між молодшим братом і драхеном, пожертвувавши собою заради принца.

Хоч я ніколи не бажала Джасперові жахливої смерті від рук кровожерної тіні, якщо вибір між тим, щоб він жив, і тим, щоб він урятував чоловіка, якого я люблю? Тут немає чого обговорювати.

Стерлінґ стоїть сам, коли падає останній солдат, його тіло закам'яніло, а погляд прикутий до драхена, що завис перед ним.

Жах розмотується в мене в животі, коли він полишає полум'я захисту, що слабшає, й підкрадається ближче до темряви.

— Стерлінґу! Ні!

Моє серце спотикається.

Бойовий клич драконів громом котиться небесами, коли я мчу до принца, але він надто далеко.

Лунає чоловічий крик і здіймається вихор руху. Король біжить до Стерлінґа з високо піднятим мечем.

Король вихоплюється з кола своїх охоронців, врізається плечем у брата й відкидає Стерлінґа вбік. Джаспер рубає мечем і занурює лезо в драхена, наче проколює воду. Зброя свистить крізь примарну істоту наскрізь.

Різким, жорстоким порухом створіння завдає удару. Кров, глибока й темна, б'є з горла Джаспера, розфарбовуючи землю королівською кров'ю, перш ніж його стягують додолу.

Я притуляюся до стіни й намагаюся вгамувати прискорене дихання. Такий жахливий напад, а ми й досі так мало розуміємо про цих почвар.

Що ж, подивімося. По-перше, вони моторошні, як у біса. Тіньові створіння, що можуть пурхати, сочачись і змінюючи форму, і водночас убивати без розбору, просто не повинні існувати. По-друге, іноді вони вбивають, не залишивши жодної мітки, а іноді п'ють кров.

Ми знаємо, що принаймні в Тірені вони почали з убивства тварин... оленів, алікорнів, навіть молодого дракона.

А потім був напад на палац.

Драхени зачарували десятки людей, паралізувавши їх страхом так, що ті не могли ні думати, ні тікати. Битися з ними фізичною зброєю, такою як мечі, виявилося марним... це брат

Стерлінґа збагнув надто пізно. Полум'я з моєї вогняної магії стримувало їх. Чи то через світло, чи то через жар, ми досі не певні.

Гадаю, я винна Джасперові навіть більше, ніж за те, що він уберіг Стерлінґа. Якби не його накази, я б ніколи не зустріла його брата й не закохалася в нього. Хоч наша історія почалася з того, що я була для принца Нокса Стерлінґа Барда лише завданням (або для інструктора Стерлінґа Торна, як я знала його у Флайтгейвені), дуже швидко ми стали одне для одного чимось більшим.

Коли минув перший шок від його брехні й зради, Стерлінґ переконав мене, що наше кохання справжнє. Я розумію його мотиви в усьому, що він робив. Викрадення. Зрада. Його відданість і любов до Тірену. Я пробачила його, і ми рухаємося далі.

Мені й досі не віриться, що я кохаю наслідного принца Тірену.

Окрім короля, у нападі драхенів загинули ще двадцять вісім людей.

Дрож шепоче по моїй шкірі. Двадцять вісім людей. Мертві, ось так просто. Дев'ятеро палацових вартових, семеро солдатів, п'ятеро слуг, четверо шляхтичів, двоє дітей і один король.

Забагато втрачених життів, і все ж нам пощастило не втратити більше.

Спираючись на стіну, я вдивляюся поверх натовпу в підвищення попереду. Біля його підніжжя сидить удова королева Аланна Барда, мати Джаспера й Стерлінґа, закутана в біле, мов примара скорботи серед живих. Бідолашна жінка втратила чоловіка, доньку й найстаршого сина, і з рідні в неї лишився тільки Стерлінґ. Її очі скидаються на примарні озера, у яких відбивається біль, такий глибокий, що не дивно, чому вона так часто вислизає за межі досяжності світу. Після смерті Джа-

спера в її темному волоссі майже за одну ніч з'явилися нові білі пасма. Сьогодні вони розвіваються вільно навколо її змарнілих щік.

Поруч із нею горе Стерлінґа відчувається так само гостро, як і горе його матері. Усвідомлення того, що брат помер, рятуючи його, тяжко лягло на його плечі в дні після нападу.

Поки жрець торочить своє, страшні спогади знову дряпаються крізь барикади, які я звела, щоб утримати їх на відстані. Я вганяю нігті в долоні, використовуючи пекучий біль, щоб заземлити себе в теперішньому.

Члени королівської ради, здається, переконані, що король убив драхена у вищій жертві, забезпечивши безпеку королівства. Хотіла б я поділяти їхню впевненість, але сумнів звивається в мене в животі.

Я була там і бачила, як драхени тікали. Не від удару королівського меча. Ні, вони втекли від вогню, що сповістив про повернення драконів нас захищати.

Те, що тієї ночі нам вдалося їх прогнати, не означає, що ми загнали загрозу назавжди. Вони могли просто відступити. Вони могли причаїтися в темних кутках, чекаючи слушної миті. Готуючись напасти зно...

Тривога поколює мене по потилиці й хребту.

Я відчуваю, що за мною хтось стежить.

Я випростуюся й оглядаю обличчя навколо. Усі, здається, дивляться на підвищення, і я не знаходжу жодної пари очей, спрямованої в мій бік.

Потираючи шию, щоб прогнати це відчуття, я вмовляю свої нерви дати мені перепочинок і знову стаю біля стіни. Проте не можу втриматися, щоб крадькома не продовжити розглядати інших присутніх.

Шляхта юрмиться в передній частині зали. Ті, хто приїхав, щоб віддати шану, змішалися з тими, хто мешкає в палаці чи поблизу. Два ряди вартових відділяють цей простір від далекого боку, дозволяючи простолюдинам теж зібратися й віддати шану.

Вгорі, заповнюючи половину з дванадцяти ніш, додаткові вартові пильними очима стежать за подією. Гайда, капітана варти, легко впізнати, бо його велетенська постать ледве вміщається в ніші.

Нижче дедалі більше гербів Стерлінґа висить там, де колись були прапори Джаспера. Зміна варти, різка й нічим не прихована: щодня жменя кольорів старого короля замінюється новими.

Жрець робить перепочинок від захоплених дифірамбів полеглому королю. Здіймається шепіт, коли присутні тихо розмовляють між собою, і моя шкіра знову починає поколювати.

Я проглядаю море облич і ловлю погляд літнього чоловіка з темним волоссям. Він зникає в натовпі, не встигнувши я й оком змигнути.

Не встигаю я кинутися слідом, як хтось торкається мого плеча.

— Лізо. — Я обіймаю старшу сестру, одну з дуже небагатьох безкрилих серед присутніх, якщо не рахувати дітей, які ще не дозріли настільки, щоб їх отримати.

На мить я зариваюся обличчям у її темні золотисто-русяві кучері. Хоч ми й не одної крові, нас виростили разом, і ми любили одна одну все життя. Нещодавнє одкровення про мою біологічну родину нічого не змінило в наших стосунках.

Зате воно пояснило, чому в Лізи й нашої матері однакова оливкова шкіра, хвилясте волосся й карі очі, а я не схожа ні на кого з роду Екстон.

— Ларк. — Бастіан Драго нахиляється ближче, ніби щоб обійняти мене, коли сестра відступає, але зупиняється на півдорозі й замість цього ніяково поплескує мене по плечу.

— Бастіане. — Не вперше його карі з зеленавим відтінком очі, бліда шкіра й трохи кирпатий ніс здаються мені знайомими. Але це, мабуть, мені здається, бо я певна, що ніколи не зустрічала коханця своєї сестри до приїзду в Тірен.

Наскільки я можу судити, він приємний хлопець із золотим серцем. І розумний теж. Він іноді поводиться зі мною трохи ніяково, але, може, це тому, що хвилюється, чи справить добре враження на сестру Лізи. Очевидно, що вона йому дуже небайдужа.

Ліза смикає за кучерик.

— Ти виглядаєш так, ніби ганяєшся за привидами.

— Можливо, так і є. — Я намагаюся приборкати нерви перед Лізою, адже вона завжди була моєю надмірно опікунською старшою сестрою. Тією, що воюватиме зі світом і з нашою матір'ю, щоб мені допомогти. — Мені здалося, що я побачила когось знайомого. Він за мною стежив, а потім зник.

Ліза просовує руку мені під лікоть, її хватка водночас втішає й не відпускає.

— Ми риємося в архівах, шукаючи будь-які згадки про Загублене місто, про яке ти читала в *Хроніках Матері Вурм*.

Надія набухає. Загублене місто з'явилося в записі, який я прочитала після нападу. Сподіваюся, це потенційна ниточка, що допоможе нам дізнатися більше про драхенів, але поки що ми нічого не знайшли.

— Вам вдалося щось знайти?

Якщо хтось і може відшукати інформацію, яку ми розшукуємо, то це ці двоє.

Хоча я іноді замислююся, на яке з двох завдань вони витрачають більше часу… на дослідження чи на цілунки.

Бастіан хитає головою, розбиваючи мою надію гримасою.

— Ні. Але ми знайшли кілька карт. Нам знадобилася б допомога, щоб їх перебрати. Дуже малоймовірно, що «Загублене місто» і є справжньою назвою цього місця, тож ми подумали, що можна порівняти карти й перевірити, чи якесь місто раптом не зникає. Ми розклали їх у хронологічному порядку.

— Пізніше. — Ліза послаблює хватку на моїй руці, її увагу привернув герольд, що заходить до зали. — Настав час читання звершень короля Джаспера.

— Тоді зустрінемося пізніше, вас обох. — Я обережно вивільняюся.

Бастіан скидає на мене погляд і киває, а тоді бере Лізу за руку й веде геть.

Мені потрібен простір, тихий куточок, подалі від усіх, де я могла б подумати й подихати. Поки інші відволікаються, я прослизаю в коридор, що обіцяє самотність. Уздовж нього тягнуться ніші, вікна й двері, що ведуть до подвір'я. Усе це місця, куди я можу сховатися, щоб побути на самоті.

Приглушена луна моїх кроків витворює самотній ритм у порожньому коридорі, різка протилежність до придушеного святкування життя позаду. Що далі я від цього хаосу, то менше напруга тисне мені на шию й плечі.

Тиша значною мірою допомагає втихомирити й мою зароджувану головну біль.

Раптом велика рука обхоплює моє зап'ястя, смикає мене вбік і тягне крізь дверний проріз.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/crown-of-betrayal-and-blood/